

[H. P. Johansen.]

vegne anbefaler jeg lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling her i tinget.

Melehior Kjeldsen: Da vi i fjor behandlede spørgsmålet om ulykkesforsikring, kom vi ganske naturligt også ind på det emne, som dette lovforslag omhandler, men jeg havde næppe ventet, at et lovforslag herom skulle komme til behandling her i tinget så hurtigt som sket er.

Det foreliggende lovforslag bryder med alle tidligere principper på dette område, idet det har været en almindelig opfattelse, at arbejderne havde en forpligtelse til at forsikre sig selv igennem de første 13 uger, en opgave, som jeg ikke mener de har løst på en måde, der er tilfredsstillende hverken for dem selv eller for samfundet, hvad man også kan se af de kollektive aftaler, der blev truffet i fjor mellem arbejdsgivere og arbejdere, og ifølge hvilke de fleste af arbejderne — i hvert tilfælde de, der havde fremført krav om det ved overenskomstforhandlingernes begyndelse — på nuværende tidspunkt har en dagpengeforsikring tegnet gennem arbejdsgiverne; ydelsen er ganske vist ikke så stor som den, der er foreslået her i dag, men den løber fra 4. dagen.

Mit parti er meget betænkelig ved at bryde med det princip, som har været gældende indtil nu, i særdeleshed fordi der er noget vanskeligt og ubehageligt i, at de forsikrede ikke selv er økonomisk interesseret i hele dette spørgsmåls løsning på denne måde. De er fuldstændig, jeg vil ikke sige uansvarlige, men i hvert fald ikke økonomisk interesserede deri. Samtidig er det meget vanskeligt i de enkelte tilfælde at påpege, om den sygdom, som det drejer sig om, virkelig skyldes et ulykkestilfælde, eller om det er en erhvervs sygdom.

Jeg skal nævne et par enkelte tilfælde. Der er f. eks. en lidelse som seneskedehindebetændelse. Vi har i nogle tilfælde oplevet, at lægerne mener, at seneskedehindebetændelsen skyldes et ulykkestilfælde, medens vi andre mener, at det må være en erhvervs sygdom. Ved forløttelser kan man skelne imellem, om der er sket en ulykke, en fejltræden eller noget andet, samtidig med at den pågældende løfter, eller om det drejer sig om et ganske almindeligt hold i ryggen, som skyldes erhvervet.

Vi vil derfor gerne have lovforslaget i udvalg, hvor vi kan gennemdrøfte de forskellige problemer. Der er imidlertid også praktiske vanskeligheder, idet ændringen til lovens § 23 siger, at dagpengene skal begynde at løbe fra den 7. dag. Hermed for-

stås vel de samme dagpenge, som gives efter 13 ugers forløb, men da disse dagpenges størrelse er afhængig af mandens indtjening i det foregående år, altså af indtægten, vil det være meget vanskeligt, når disse dagpenge skal udbetales allerede den første fredag efter ulykkestilfældet eller på den 7. dag, at få oplysninger frem om, hvilke dagpengesatser der skal være tale om. For at forenkle ekspeditionen må man komme ind på en bestemt dagpengesats — det ville i hvert fald være en stor fordel. Nu ser jeg nok, at der har været forhandlet med ulykkesforsikringselskaberne, og de mener, at det er gørligt at gennemføre den foreslåede ordning, men de har glemt at forhandle med de forsikrede og med arbejdsgiverne, som ved, hvor langsommelig en sådan fremgangsmåde er. Når forsikringselskaberne skal forhøre sig hos arbejdsgiverne, vil disse måske ikke kunne nå at svare indenfor det tidsrum, som er levnet dem.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale, at lovforslaget går i udvalg.

Bouet: Da vi i fjor behandlede et forslag fra den højtærede socialminister om ændringer i ulykkesforsikringsloven, stillede det nedsatte udvalg og senere tinget sig meget forstående og meget velvilligt, ja, man kan vel sige mere end velvilligt, thi man gik videre end ministerens oprindelige forslag, forhøjede erstatningsniveauet fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$ for dagpengenes vedkommende og forhøjede maksimumsårlønnen, som dagpengene beregnes efter, fra 4 500 kr. til 5 000 kr. Man erkendte også — jeg tror man har lov til at sige fra alle sider —, at bestemmelsen om de 13 uger var et problem, som man måtte tage op senere, da det er klart, at medborgere, som bliver ramt af et ulykkestilfælde, er meget dårligt stillet, for såvidt de ikke har forsikret sig på anden måde, og såvidt jeg kan huske, kan man i sygekasserne kun tegne sig for en dagpengeydelse på indtil 6 kr.

Det er muligt, at det er den velvilje, som dengang vist fra det høje tings side, der har medført, at ministeren nu et år efter kommer med en stykkevis ændring af ulykkesforsikringsloven og foreslår, at 13 ugers bestemmelsen ophæves, så at dagpengene begynder at løbe fra 7. dagen efter ulykkestilfældet.

I fjor undlod ministeren at røre ved dette spørgsmål, idet han henviste til det udvalg, som var nedsat til at overveje ændringer i sygekasselovgivningen, og som også skulle tage spørgsmålet om denne 13 ugers be-